

stavec c. ř. s. nedovolenou novotou, k níž nelze v dovolacím řízení přihlížeti. Odvolací soud případně poukázal k tomu, že žalovanému nebylo stavebním úřadem nařízeno, by dům zboural, nýbrž jen, by provedl jeho důkladnou opravu, a že žalobci — pokud jde o jejich byt — nedomáhají se ničeho jiného, než potřebných oprav. V souzeném případě nejde o nemožnost užívání budovy ani o její znovuzřízení, jde jen o opravy takových vad bytu, které vznikly delším řádným užíváním a které tedy patří k udržovacím nákladům, jež podle zákona postihují pronajímatele. Dovolatelovy výklady o nepříznivých účincích, jaké má zákonná ochrana nájemníků pro majitele domu, nemají významu pro právní posouzení této sporné věci.

Čís. 9833.

Vyrovnačímú správci nepřisluší právo rekursu proti usnesení, jímž soud odepřel vyrovnání potvrditi.

Proti usnesení, jímž bylo zahájeno vyrovnací řízení, jest rekurs vyloučen za všech okolností, ať jest usnesení oprávněné nebo neoprávněné. Tím nestalo se však pravoplatným každé porušení velících předpisů § 3 (1) a (2) vyr. ř., nýbrž jest k porušení tomu přihlížeti z úřadu, jakmile došlo k rozhodování o potvrzení vyrovnání.

Nepřípustným jest vyrovnací návrh dlužníků, nenabídl-li každý z nich věřitelům alespoň nejnížší vyrovnací kvotu.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1930, R II 118/30).

Soud první stolice potvrdil vyrovnání manželů Antonína a Ludmily K-ových. Rekursní soud k rekursu vyrovnacího věřitele K. odepřel potvrditi vyrovnání. Důvody: Z přihlášky stěžující si věřitelky jest patrné, že přihlásila k vyrovnání směnečnou pohledávku 11.654 Kč proti oběma dlužníkům a že předloženými směnkami znějícími na 9654 Kč 70 h a oběma dlužníky přijatými solidární závazek aspoň v této částce (§ 86 sm. zák.) osvědčila. Již tato okolnost stačí k odepření potvrzení vyrovnání, jímž nabídnuta byla solidárními dlužníky společná 37% kvota. Neboť podle § 3 (2) vyr. ř. a čl. I. zák. ze dne 26. dubna 1923 čís. 99 sb. z. a n. musí dlužník nabídnouti aspoň nejnížší zákonnou 35% kvotu. Věřitel, jemuž ručí více dlužníků rukou společnou a nerozdílnou, má podle § 18 vyr. ř. právo přihlásiti svou pohledávku v plné částce ještě nezaplacené proti každému dlužníku; to značí, že má proti každému ze solidárních dlužníků nárok aspoň na nejnížší zákonnou 35% kvotu. Manžely K-ovými nabídnutá společná 37% kvota znamená však, že i stěžovatelka obdrží jen 37% kvotu společně od obou a nic více. Tomu není na závadu, že by při třech nebo při více solidárních dlužnících každým dlužníkem nabídnutá 35% kvota přesahovala celou dlužnou pohledávku, neboť tomu brání ustanovení § 893 obč. zák. Odporuje proto nabídnutá kvota manželů K-ovými zmíněným ustanovením a nemělo proto vyrovnací řízení býti zahájeno. Stalo-li se tak přes to, jest

vyrovnání podle nutícího pravidla § 50 čís. 1 vyr. ř. odepřítí potvrzení. Z přihlášek stěžující si věřitelky je však i patrné, že přihlásila i samostatnou pohledávku 17.562 Kč jen proti Antonínu K-ovi a z přihlášek jiných věřitelů jest patrné, že byly přihlášeny pohledávky jen za Antonínem K-em a byly osvědčeny výtahy z knih nebo rozsudkem. Osvědčení ta nejsou vyvrácena tvrzením manželů K-ových, že veškeré dluhy jsou společné, neboť k přistoupení k dluhu jest zapotřebí svolení věřitele, jakž zřejmo z §§ 1405 a 1406 obč. zák. Souhlas ten lze sice spatřovati při směnečných dlužích v podpisu směnky, nikoliv však při dlužích obecných. Nabídli-li oba dlužníci společnou kvotu, má to v zápětí, že by i věřitelé, jimž ručí oba dlužníci solidárně, i věřitelé jednoho z dlužníků obdrželi 37% z nezaplacené pohledávky, čímž by prvý druh věřitelů vzhledem k jejich nároku podle § 18 vyr. ř. byl zkrácen. To odporuje zásadě stejného nakládání s věřiteli (§ 46 (3) vyr. ř.), pokud zkrácení s tím nesouhlasí. Souhlas ten schází a je tu proto důvod k odepření potvrzení vyrovnání podle § 50 čís. 2 vyr. ř., jenž se již nedá napravit, jelikož uplynula 90 denní lhůta stanovená v § 56 čís. 1 vyr. ř. k přijetí vyrovnání.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vyrovnacího správce a nevyhověl dovolacímu rekursu vyrovnacích dlužníků a vyrovnací věřitelky S.

D ů v o d y:

Vyrovnací správce nenáleží k osobám, jimž přísluší podle § 52 vyr. ř. právo ke stížnosti proti odepření potvrzení vyrovnání. Bylo proto dovolací rekurs vyrovnacího správce odmítnouti (Bartsch-Pollak str. 981).

Ve věci nelze dovolacím rekursům přiznati oprávnění. Stěžovatelé se domnívají, že rozhodnutí o jednotném a společném projednávání obou vyrovnání nabylo právní moci a že věc jest pravoplatně rozsouzena tím, že prvý soud usnesením ze dne 30. září 1929 odmítl jako nepřipustný rekurs vyrovnacího věřitele K. proti usnesení téhož soudu ze dne 30. srpna 1929, jimž bylo povoleno zahájit vyrovnací řízení o jmění obou vyrovnacích dlužníků, a že rekursní soud nevyhověl rekursu téhož věřitele proti odmítavému usnesení prvního soudu. Leč názor stěžovatelů jest mylný. Postup nižších soudů byl po té stránce úplně správný, neboť oba soudy vycházely ze správné zásady, že jest podle § 3 poslední odstavec vyr. ř. neodporovatelným usnesením, jimž bylo vyrovnací řízení zahájeno, a to za všech okolností, ať je oprávněné nebo neoprávněné. To však neznamená, že se stalo pravoplatným i každé porušení velících předpisů § 3 odst. (1) a (2) vyr. ř., dopustil-li se ho vyrovnací soud usnesením, jimž zahájil vyrovnací řízení. Zákonodárce pamatoval naopak na odstranění takové vady, neboť v § 50 vyr. ř. uložil pod čís. 1 vyrovnacímu soudu, by odepřel potvrditi vyrovnání, a to z úřadu, byly-li porušeny předpisy § 3 odst. (1) a (2) vyr. ř. Odmítly-li tudíž nižší soudy rekurs vyrovnacího věřitele proti usnesení, jimž bylo zahájeno vyrovnací řízení o jmění obou vyrovnacích dlužníků, nerozhodovaly tím vůbec a

nesměly ani rozhodovati o otázce, zda usnesením tím byly porušeny předpisy § 3 odst. (1) a (2) vyr. ř., a bylo jim naopak rozhodovati o otázce té, a to z úřadu, jakmile došlo podle § 50 vyr. ř. k rozhodování o potvrzení vyrovnání. Nejde tedy o věc rozsouzenou, jak se stěžovatelé mylně domnívají a nebyl nepřipustným rekurs věřitele proti usnesení prvního soudu, jímž bylo potvrzeno vyrovnání. Nenabídli-li vyrovnací dlužníci v žádosti o zahájení vyrovnacího řízení věřitelům, jejichž pohledávky nepožívají přednostního práva, nejnižší zákonnou kvotu, nebylo důvodu k postupu podle § 84 c. ř. s., jak vytýkají stěžovatelé, neboť nešlo o odstranění formální vady a vyrovnací soud byl by musil naopak, kdyby byl ihned seznal tuto vadu, zamítnouti návrh na zahájení vyrovnacího řízení podle § 3 odst. (2) vyr. ř. Neučinil-li tak, bylo k nedostatku tomu přihlížeti, jak již řečeno, z moci úřadu při rozhodování o potvrzení vyrovnání (§ 50 vyr. ř.). Pokud se věci samé týče, vyhovuje napadené usnesení úplně zákonu a stavu věci a kryje se také se zásadami, které vyslovil nejvyšší soud v obdobných případech, zejména v rozhodnutích čís. 3036 a 8022 sb. n. s. Jest proto stěžovatele odkázati s jejich výtkami na výstižné důvody napadeného usnesení. K vůli úplnosti podotýká se jen ještě toto: Nabídli-li vyrovnací dlužníci společnou kvotu 37% svým věřitelům, a to i těm, jichž byli solidárními dlužníky, nevyhověli velcímu předpisu § 3 odst. (2) a § 18 vyr. ř., podle něhož měl každý z nich nabídnouti svým věřitelům aspoň 37%ní kvotu. Návrhem dlužníků byl soud vázán, jen o něm mohl rozhodnouti a nemohl by proto ani vyrovnací dlužníci Ludmile K-ové uložit, by věřitelům zaplatila 37%ní kvotu — jak navrhuje dovolací rekurs, ana dlužnice návrh takový vůbec neučinila u vyrovnacího soudu. Právem proto odepřel rekursní soud schváliti vyrovnání z důvodu § 50 odst. (1) vyr. ř. a to, pokud jde o oba vyrovnací dlužníky, poněvadž žádný z nich nenabídl svým věřitelům nejnižší zákonnou kvotu a lhůta podle § 56 čís. 1 vyr. ř. již uplynula u obou dlužníků.

Čís. 9834.

Zadržovací právo přísluší nejen pro náklady na věc, nanejmen pro náklady její opravy, nýbrž i pro náklady vzniklé nabytím věci.

Výkon zadržovacího práva byl odvrácen složením peněz do soudní úschovy, stalo-li se tak k zaplacení pohledávky, pro niž bylo vykonáno zadržovací právo.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1930, Rv I 948/29).

Žalobce domáhal se na žalovaném vydání motocyklu. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal právem, že žalovaný jest povinen vydati žalobci motocykl a certifikát na motocykl proti tomu, že žalobce zaplatí žalovanému 5.000 Kč. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.